

Les històries pop de Pantaleó

Escolta la cançó "Rita, Rock i Imagine" que obre el seu primer disc, 'Reina Victòria'

El divendres 2 d'octubre el comptador de **Pantaleó** arribarà a zero. Els guanyadors del Premi Joventut 2014 del Sona 9 presentaran el seu primer llarga durada, *Reina Victòria* (Música Global), a Terrassa (entrades exhaurides) coincidint amb la sortida del disc. A Enderrock.cat en podeu escoltar un nou avançament del relat lluminós pop dels vallesans.

Pantaleó. Foto: Juan Miguel Morales

Pantaleó ja tenen a punt el seu primer disc d'estudi, un any després d'haver-se proclamat guanyadors del Premi Joventut del Sona 9 2014. Són onze cançons de pop-rock d'autor lluminós, algunes de les quals hem pogut escoltar a la maqueta que van presentar al Sona 9, *El concursant* (2014), i a l'EP *Moustaki* (Música Global).

El divendres 2 d'octubre serà una data clau, i és que la sortida del disc coincideix amb la presentació en directe al local el nom del qual han escollit per al disc, 'Reina Victòria' (Música Global). Ja no queden entrades per al concert, però els terrassencs ja tenen noves dates a Barcelona: el 22 d'octubre a l'Heliogàbal, i el 10 de novembre a l'Apolo de Barcelona per fer el relleu a la final del Sona 9. Abans però, ja podeu escoltar una de les cançons del disc, "Rita, Rock i Imagine", i parlem amb l'ideòleg, compositor i veu del grup, Gerard de Pablo per conèixer més detalls.

EDR: Per què heu titulat el disc *Reina Victòria* (Música Global, 2015), un concepte que apareix a la cançó de la maqueta "Hotel Terrassa"?

Gerard de Pablo: Perquè és l'inici d'haver-me quedat a viure a Terrassa, haver conegut una persona amb qui vull compartir la vida i també tots aquests músics, de cantar en català... És la fi d'una etapa fosca i el sorgiment de la llum.

EDR: Totes les cançons tenen un rerefons personal?

G.P: Són episodis autobiogràfics que han significat alguna cosa important que em ve de gust tornar a explorar. Un viatge, una història d'amor, una anècdota familiar o persones que m'han marcat a la vida. Cada cançó està dirigida a algú de veritat: "Faquir", "Strauss", "Moustaki"... tot i que el missatge està encriptat perquè ningú s'ofengui. Hi havia històries que no estaven tancades, i n'hi ha de molt crues, per això hi vaig afegir una mica de ficció, perquè es puguin mastegar i digerir.

EDR: Què voleu transmetre en aquest treball?

G.P: La paraula que defineix millor el disc és llum.

EDR: Heu tocat a grups com The City's Last Noise, Estúpida Erikah, Luna Cohen o Illa Carolina, i la vostra experiència es respira en un primer treball sòlid.

G.P: Sí, ho hem notat no només en la riquesa dels arranjaments musicals sinó també en el ritme. L'edat i el bagatge ens permeten saber el que volem, i anem molt de cara a barraca a tots els assajos.

EDR: *Reina Victòria* no és un disc d'històries paradisiàques, però en canvi sona com un esclat d'esplendor. Una combinació difícil i interessant...

G.P: Si et sóc sincer, jo tenia una idea bastant preconcebuda del disc abans d'entrar a l'estudi i

n'he sortit amb un resultat millor. El productor Tomàs Robisco li ha tret una llum brutal. Ho vam gravar tot molt atapeït i estripant freqüències, com a mi m'agrada, però ell va donar espai a la veu. **Pantaleó** no fem punk, que ha d'anar més comprimit, sinó que fem pop!

EDR: Les lletres de Pantaleó mostren que hi ha un imaginari personal poc previsible. A la mescla, en canvi, el volum de la veu i la instrumentació sonen igualats. Doneu a la música i a la paraula la mateixa importància?

G.P: Sí, ens agrada molt més així. La veu està integrada al punt, i n'estic content. M'interessa provocar una certa intriga a l'oient cap a la lletra, és a dir, obligar que algú agafi el llibret perquè potser no entén del tot la lletra. Si ho fa és perquè la cançó s'ho val.

EDR: La teva veu té una tessitura alta i un timbre amb molt de magnetisme. Com l'has educat?

G.P: Això meu amb la veu és un experiment. Quan era a **The City's Last Noise** buscava un cantant, perquè a mi el que realment m'agrada és compondre. Però no trocava ningú i al final em van convèncer perquè cantés jo. La gent em deia que ho feia bé, i vaig anar practicant, fins avui, que tampoc canto amb cap pretensió.